

DRACUSA

Cuộc phiêu lưu trong thế giới kỳ bí
và hấp dẫn lạ lùng của những người hút mực

Ông hút đôi

Éric Sanvoisin

Minh họa: Martin Matje

Tác phẩm
đạt Giải thưởng
Sách minh họa dành
cho Thiếu nhi Xuất sắc
nhất 2006-2009 do
New York Times
biên chọn.

KIDS
ALPHA

HOÀNG ANH BACH DINH

Ổng Hút Đôi

Series Dracusa Phần 3

Eric Sanvoisin

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[ỐNG HÚT ĐÔI](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

Chương một

Cậu bé hút mực cô đơn

TỪ buổi gặp gỡ định mệnh với Dracusa, ông ma cà rồng hút mực ấy, tôi đâm ra mê mẩn việc uống sách. Uống thế nào ư? Bằng ống hút thôi!

Tôi say sưa tu ừng ực hết chương này tới chương khác. Những câu chuyện ngon tuyệt. Khi những câu chuyện đi vào miệng, chúng cù nhột đầu lưỡi tôi. Tôi cảm nhận trong đó hương vị của toàn bộ những cuộc phiêu lưu!

Có khi tôi là một tên cướp biển lênh đênh trên một con thuyền có ba cột buồm đầy kiêu hãnh. Khi thì tôi lại chu du vào vũ trụ bằng tên lửa. Trong hầu hết các cuộc phiêu lưu, tôi là người nhưng có lúc tôi lại biến thành một con mèo.

Với cái ống hút của mình, tôi sống cả ngàn cuộc sống, muôn hình muôn vẻ. Mà cuộc sống nào cũng ly kỳ, thú vị.

Chỉ hiếm một nỗi, không được để bất cứ ai biết chuyện này. Bởi vậy, tôi cứ phải che che đây đây để hút sách, lén lén lút lút nhấm nháp mực, và giấu giấu giếm giếm uống chữ. Mà phải đợi đến đêm kia...

Và buồn một nỗi là tôi rất cô đơn. Chẳng có ai để chia sẻ cái ống hút của tôi.

Bố tôi là chủ hiệu sách. Nếu phát hiện ra thú hút mực của tôi, chắc ông sẽ lăn ra bất tỉnh mất. Bởi một khi tôi đã uống sách thì sẽ chẳng còn lại gì ngoài những trang giấy trắng. Sẽ chẳng còn gì mà đọc. Sẽ chẳng ai thèm mua. Chỉ còn nước vứt xó hay đốt đi mà thôi.

Đôi lúc, tôi uống cả những cuốn sách cũ đã ố vàng ở thư viện thành phố. Tôi còn xin cả những cuốn sách mà người ta bỏ đi bởi chúng chiếm quá nhiều diện tích. Nhưng tôi không dám tấn công quá nhiều những cuốn sách bé bỏng của bố. Bố nâng chúng như nâng trứng vậy. Và rồi, ông sẽ buồn phiền lo lắng về các khách hàng rồi lại nghĩ ngợi, thắc mắc một đồng thứ cho mà xem...

Tôi rùng cả mình khi nghĩ rằng một ngày nào đó, bố có thể phát hiện ra bí mật của tôi. Có lẽ cả nhà sẽ sợ tôi chết khiếp và cùng nhau chế giễu tôi mất. Mà tôi thì không muốn sống trong nghĩa địa như Dracusa và trở thành một ông già hút mực tối ngày lủi thủi một mình.

Dracusa vốn là một ma cà rồng. Trước kia ông ta đã từng hút máu. Nhưng rồi ông ta mắc phải một chứng bệnh về tiêu hoá. Từ đó trở đi, ông ta chỉ hút mực mà thôi. Lúc nào ông ta cũng ngủ trong một chiếc quan tài nhưng ánh sáng ban ngày chẳng còn khiến ông hề hấn gì. Chính bởi thế mà ông ta cần được tôi. Ông ta đã đến hiệu sách của bố tôi giữa ban ngày ban mặt... Lúc ấy, tôi có biết gì đâu mà dè chừng. Bằng những cái răng nhọn hoắt của mình, ông ta đã khắc tên lên cánh tay tôi: Dracusa.

Kể từ hồi đó, chúng tôi chưa gặp lại nhau. Tôi cũng khá ấn tượng về ông ta. Một ông già rõ quái đản!

Tuy thế, đêm nay, tôi sẽ mò đến nghĩa địa để tìm ông ta mà hỏi một điều hệ trọng:

- Ông Dracusa, cháu cần một cô gái nào đó để cô ấy trở thành người hút mực giống cháu có được không?

Ấy là để tôi có thể chia sẻ bí mật của mình và tôi không còn trơ trọi một mình trên đời nữa. Nhưng tóm lại, không việc gì phải giải thích tất cả những chuyện đó với ông ta. Mấy chuyện này thì liên quan gì tới Dracusa cơ chứ!

Tôi lo không biết ông ta sẽ trả lời ra sao. Bởi nếu Dracusa mà nói không thì suốt đời này tôi sẽ phải sống vò vố một mình mất thôi...

Chương hai

Chết đến nơi rồi

TÔI CHỜ bố mẹ đi ngủ rồi mới nhón chân chạy ra ngoài. Từ khi uống mực, người tôi thành ra nhẹ bồng và tôi đi đứng khể khàng như đang đi giày vải của trẻ con.

Bên ngoài, trời tối đen như mực. Nhưng mắt tôi tinh như mắt mèo, chắc là do mấy cuốn sách viết về loài mèo mà tôi đã uống. Đêm thì đêm, chứ với tôi, trời vẫn sáng trưng. Tôi nhìn mọi thứ rõ mồn một như thể sao sáng trên trời là hàng ngàn cái đèn pin.

Tôi tiến thẳng tới nghĩa địa. Vừa nghĩ rằng tôi vừa dò dẫm đi ngang qua đó.

Thật điên rồ. Ban ngày, các ngôi mộ chỉ là những hòm bê tông được trang trí thánh giá và hoa. Ấy vậy mà, khi đêm xuống, chúng lại kêu cọt kẹt và biến thành những quảng tối đáng sợ. Tôi tự nhủ: “Mình là người hút mực. Mình chấp hết.” Nhưng chính tôi lại không tin lắm vào điều đó.

Tôi thận trọng bước xuống hầm mộ; các bậc đá trơn tuột. Xuống đến phía dưới, vì không thấy có cửa nên tôi đành gõ lên tường. Tôi không muốn bước vào mà không đánh tiếng trước. Tôi đã từng thử một lần như vậy và hậu quả là Dracusa đã cáu tiết, vào chính cái ngày định mệnh khi mọi chuyện bắt đầu.

Không có tiếng trả lời.

- Có ai ở đây không? – Tôi lào thảo.

Quái lạ. Nền trong hầm mộ đều đã tắt cả. Lần trước tới đây, tôi thấy có một cây đang cháy. Tôi dò dẫm bước lên, hai tay giơ ra phía trước. Chắc Dracusa đang đi chơi loanh quanh. Hoặc đánh một giấc say tít rồi cũng nên.

Tình cờ làm sao, tôi lại mang theo mình một cái bật lửa. Tôi bật lên. Chiếc quan tài của ông già hút mực vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhưng rỗng không. Phía cuối phòng, cái chạn thức ăn chất đầy toàn sách và sách. Tuy nhiên, có thứ gì đó bị cập kênh thì phải. Tôi tiến thêm vài bước và phát hiện ra một chiếc quan tài thứ hai ở ngay cạnh chiếc đầu tiên.

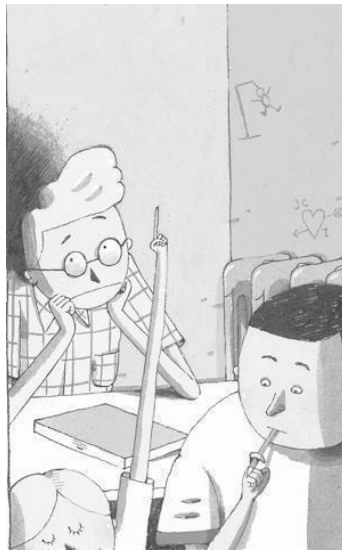
Nó thấp và bé hơn chiếc kia. Một cỗ quan tài vừa đúng cỡ người tôi.

Một ý nghĩ đáng sợ xẹt qua óc tôi. Dracusa đang muốn nhận nuôi tôi! Tôi là một kẻ hút mực sống, nên ông ta sẽ giết tôi để tôi sống cùng ông ta trong hầm mộ này. Nhưng tôi không muốn phải xa bố mẹ! Tôi chỉ muốn là một thằng bé tập tọe hút mực thôi, như thế là quá đủ với tôi rồi.

Hoảng hồn, tôi lùi lại. Nhưng vừa quay phắt người lại, cánh tay tôi đập ngay vào cái quan tài to. Nó trượt ra khỏi bệ, lắc lư một lúc rồi lật nhào và vỡ tung ra đất.

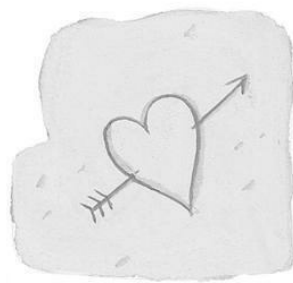
Tôi chờ người ra. Dracusa sẽ không đời nào tha thứ cho tôi can tội phá hỏng cái hòm gỗ cũ kỹ của ông ta.

Không đợi ông ta quay lại nữa, tôi lao vọt ra khỏi hầm mộ như một viên đạn đại bác. Trước mắt tôi chỗ nào cũng là Dracusa. Chết đến nơi rồi!

Chương ba

Carmilla

SÁNG HÔM SAU, ở trường, tôi cảm thấy bút rút, nôn nao trong người. Ngồi một mình ở một bàn cuối lớp, tôi càng thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Tôi không thể kể cho lũ bạn nghe về cái bí mật khủng khiếp kia được, bởi tôi sẽ trở thành con quỷ trong mắt chúng nó mất thôi.

Không ai hiểu được nỗi lòng của tôi, không ai cả, trừ phi đó là một người hút mực cùng trang lứa...

Trong đầu tôi, cái quan tài nhỏ đang cười cợt mỉa mai như muốn nói: “Đằng nào thì ta cũng sẽ tóm được ngươi! Đừng hòng thoát khỏi tay ta!”

Bởi thế, tôi không còn đầu óc nào chú ý tới lời của cô Muzard, cô giáo tôi.

- Odilon! Em xếp gọn cặp của em lại, để bạn Carmilla tới ngồi bên cạnh chỗ em nhé.

- Dạ? Gì cơ ạ?

Tôi quên khuấy là hôm nay lớp tôi sẽ đón một học sinh mới. Và lại còn ngồi cạnh tôi nữa chứ. Chán chết đi được. Tôi không thể làm bạn với ai, với con gái lại càng không. Trái tim tôi giờ đây đã biến thành một hầm mộ tối tăm và băng giá.

Vừa làu bàu trong miệng, tôi vừa dịch người sang một bên. Carmilla nhẹ nhàng đến ngồi ở bàn tôi. Tôi liếc mắt sang bên cạnh để xem cô ta trông ra sao. Và cô bé đã mỉm cười với tôi.

Bỗng chốc tôi quên khuấy luôn cả Dracusa, cả cỗ quan tài nhỏ vừa vặn với tôi lẫn cỗ quan tài

lớn đã
vỡ toác.

Carmilla còn xinh hơn cả cô bé xinh nhất trường. Bạn ấy có nụ cười như mặt trời tỏa nắng. Tôi sờ tay lên trán. Nóng bỏng!

Lời giảng của cô Muzard cứ vào tai này lọt ra tai khác. Cả lớp đang phải vẽ bản đồ nước Pháp và thủ đô Paris, các thành phố chính và những con sông lớn. Thế mà tôi lại ngồi hí hoáy vẽ một nước Pháp hình trái tim. Trong đó thủ đô có tên là Carmilla. Tôi vẽ thêm một con sông, con sông duy nhất; lẽ đương nhiên, tôi gọi nó là dòng sông Tình Yêu.

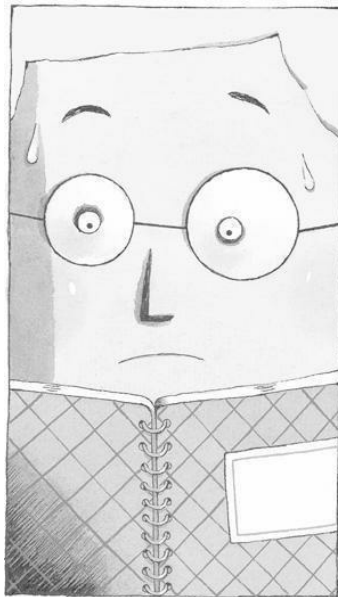
Đến giờ giải lao, tôi vẫn chưa bắt chuyện được với Carmilla nhưng không tài nào rời mắt khỏi cô bé.

Có điều gì đó ở cô bé này cuốn hút tôi như một thỏi nam châm. Tôi cảm tưởng như mình đã biến thành một mẩu sắt. Thật không thể lý giải nổi.

Phiền một nỗi, tôi không phải là chàng hoàng tử cười bạch mã duy nhất trong trường đấu. Trên sân trường, Jonathan cũng đang tán tỉnh Carmilla, Maximilien thì âu yếm nhìn cô bé, còn tôi, tôi chẳng làm được gì. Người tôi như hóa đá.

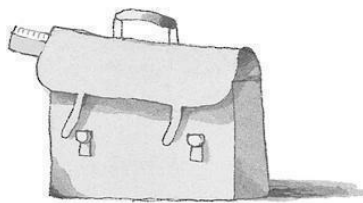
Đột nhiên, tôi chợt nhớ tới Dracusa và câu hỏi mà tôi đã định hỏi ông ta về chuyện các cô gái. Liệu một trong số các cô có thể trở nên giống như tôi không?

Vậy là tôi đã quyết định sẽ cần Carmilla, để xem sao...

Chương bốn

Cậu sẽ làm gì nếu tớ cắn cậu?

SÁNG HÔM SAU, trong lúc chép bài giảng trên bảng của cô Muzard thì... Xui xẻo làm sao!

Tôi phát hiện ra trong cặp mình một quyển vở đã bị uống mất ba phần tư. Toàn bộ bài tập cho các ngày thứ hai, thứ ba, thứ năm và thứ sáu đều mất sạch trơn. Lẽ nào đó là lời cảnh báo của Dracusa? Ông ta đã lần theo dấu tôi đến tận trường và chắc là sắp đến bắt tôi đi rồi! Tôi lo sốt vó.

Thế là quên phắt mất Carmilla, tôi vất óc nghĩ xem có cách nào thoát khỏi ông già hút mực kia không. Nhưng tôi chẳng tìm ra cách nào. Trừ phi là chuyển nhà đi thật xa khỏi thành phố này. Nhưng phải thuyết phục bố mẹ thế nào đây? Vô vọng rồi...

- Trông mặt cậu trắng bệch như tờ giấy ấy. Cậu ốm à?

Đó là lần đầu tiên Carmilla bắt chuyện với tôi. Tai tôi nóng bừng lên.

Phải cố gắng đến mức phi thường tôi mới có thể mỉm cười đáp lại cô bé. Cuối cùng, tôi cũng có chút may mắn được cô bé để mắt đến. Chứ cái đám Jonathan và Maximilien ủy mị kia thì Carmilla chẳng thèm ngó ngang đến.

- Tớ đang tương tư.

- À! Thế thì không nghiêm trọng đâu. Đó là một chứng bệnh tốt đấy. Và nhất là, không cần phải chữa khỏi đâu.

Cô bé thậm chí còn không buồn hỏi tôi đang yêu ai nữa. Chắc cô bé còn chẳng để tâm.

Đã thế, tôi phải liều đánh bài ngựa thôi. Không được phép sai lầm.

- Cậu sẽ làm gì nếu tớ thơm cậu?

Thực ra, tôi đang thầm nghĩ: “Cậu sẽ làm gì nếu tớ cắn cậu?”

Không may, chuông đồng hồ báo bốn rưỡi chiều đã đổ. Carmilla thu dọn sách vở rồi lao vụt ra cửa. Thế còn câu trả lời của tôi thì sao?

Tôi chạy vội theo sau Carmilla. Cô bé không thể bỏ rơi tôi như thế được!

Khi chạy vượt qua trước mũi Jonathan và Maximilien, tôi phải chạy chậm lại để chúng nó không đoán ra điều gì. Nhưng mặt tôi đỏ như gấc.

Chúng nó hiểu ngay ra là tôi cũng đang bối rối. Hai thằng nhếch mép cười khẩy sau lưng tôi.

Trên phố, tôi vừa thoáng thấy bóng áo choàng của Carmilla biến mất hút sau một tòa nhà. Cô bé phóng nhanh cứ như tên lửa vậy! Tôi vội tăng tốc vì không biết nơi ở của cô bé. Nếu không bắt kịp Carmilla, tôi sẽ ăn không ngon ngủ không yên cả mấy ngày cuối tuần, bởi phải chờ đến tận thứ hai tôi mới được gặp lại cô bé.

Nhờ chạy nước rút, tôi đã thu ngắn được khoảng cách. Carmilla cứ hót hơ hót hải y hệt Cô bé Lọ Lem trong đêm vũ hội khi chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng.

Cô bé đi đâu vậy nhỉ? Tôi biết rất rõ con phố này. Nếu cứ chạy tiếp, Carmilla sẽ ra khỏi thành phố.

Trước khi tôi bắt kịp Carmilla, cô bé đã biến mất trong khu nghĩa trang thành phố. Tôi vừa vượt qua hàng rào lưới sắt thì một cảm giác rùng mình chạy dọc sống lưng tôi. Dracusa không còn cách đây bao xa...

Chắc Carmilla là con gái của ông quán trang chuyên trông coi khu nghĩa địa này rồi. Chứ nếu không thì cô bé tới đây làm gì kia chứ? Nghĩ vậy, tôi đến gõ cửa nhà người quán trang. Căn nhà tranh cũ kỹ rung lên dưới sức nặng của thời gian. Nó ít ra cũng phải ba trăm tuổi rồi.

Một ông già, miệng ngậm thuốc, đầu đội chiếc mũ cát kết cũ sòn, mở cửa cho tôi. Trông ông ta gàn gàn dở dở.

- Gì thế?

- Thưa ông, cháu muốn gặp bạn Carmilla. À... Bạn ấy để quên mấy thứ ở trường ạ!

- Carmilla à? Là ai hả?

Tôi nhanh chóng hiểu ngay rằng Carmilla không sống ở đây. Vậy thì cô bé làm cái quái gì ở một nơi tang tóc như thế này chứ?

- Gượm đã, để ta xem nào. Carmilla, Carmilla... Cái tên này gợi cho ta điều gì đó. Hình như có một cô bé Carmilla ở đây thì phải.

Ông lão khoác áo choàng rồi với tay lấy đèn pin trước khi ra ngoài và đóng sập cửa lại, làm cái mái nhà lại rung lên bần bật. Tôi nháy ra ngay sau lưng ông ta, vừa kịp lúc một viên ngói rơi bộp xuống đất, cách chân tôi chỉ năm xen-ti-mét.

- Không sao đâu. Ta sẽ phải sửa chữa lại vài thứ nhưng vẫn chưa có thời gian. Đi theo ta.

Trời bắt đầu xâm xẩm tối...

Người dẫn đường của tôi thuộc lòng đường đi lối lại ở đây cứ như tôi thuộc lòng con phố của mình vậy. Ông ta biết hết từng người trong nghĩa địa này, miệng không ngừng “Chào bà”, “Chào ông”. Tôi có cảm giác như đôi khi có cả tiếng ai đó đáp lời ông. Nghe cứ như những tiếng thở than.

Nhìn từ sau lưng, trông ông lão giống anh gù Quasimodo*. Một bên vai ông nhô lên, lệch hẳn so với bên kia. Bước đi thì giống hệt con tinh tinh. Làm sao ông có thể là cha của Carmilla được kia chứ? Lúc này, đêm đã buông. Tôi bắt đầu hối tiếc vì đã đi theo ông ấy.

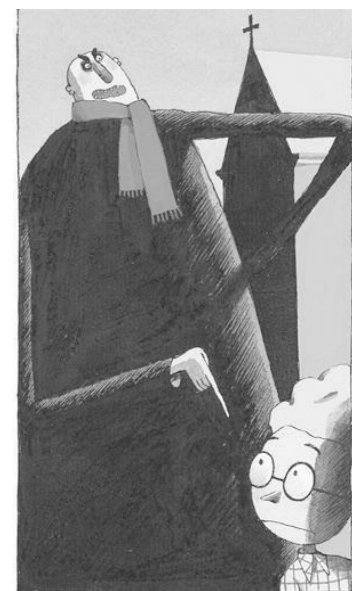
Cuối cùng thì ông lão cũng đã dừng lại trước một hầm mộ rất đẹp và cổ kính. Tôi biết nó rất rõ. Đó chính là nơi Dracusa đã truyền cho tôi cảm hứng uống mực, trong lần đầu tiên gặp gỡ...

- Là chỗ này. Carmilla, Carmilla, một cái tên đến đến ngộ...

Trước khi tôi kịp nói bất cứ điều gì, người quản trang đã quay người, khập khiễng bước đi. Đến đầu một lối rẽ, ông lão biến mất, cứ như bị màn đêm nuốt chửng.

Tôi quay đầu về phía ngôi hầm mộ có hình dáng giống lọ mực và giáp mặt ngay với một cái hộp thư mới toanh. Trên đó có dán nhãn:

Cô Carmilla nhà ông Dracusa

Chương năm

Hương vị xanh của mực biển phương Nam

TÔI sửng sò.

Nếu như Carmilla sống ở đây, thì hóa ra cô bé chính là một... Không! Không thể tin được. Vậy là chính cô bé đã uống quyền vớ của tôi sao! Và cũng có nghĩa là cỗ quan tài nhỏ nằm dưới hầm mộ kia thuộc về cô bé.

Bỗng, tôi cảm thấy có ai đó đang xuất hiện sau lưng mình. Một sự xuất hiện lạ thường...

Từ kẻ đó toát ra mùi của giấy cũ và mực in.

- Xuống đây, - một giọng nói ào ào như gió thổi ra lệnh cho tôi. - Carmilla đang đợi ngươi đấy.

Đó đích thị là Dracusa.

- Cháu... cháu xin lỗi về chiếc quan tài. Cháu không cố ý đâu ạ.

- Xuống đây!

Tôi bước xuống hầm mộ, chân run lập cập. Dracusa vẫn ở ngoài cửa. Lối ra thế là bị bịt mất tiêu rồi còn gì.

Bên dưới, tất cả nệm đều đã được thắp sẵn. Carmilla ngồi trong chiếc quan tài nhỏ, chờ tôi. Cạnh đó, cỗ quan tài lớn đã được sửa lại bằng ván gỗ và đinh. Carmilla nhìn tôi. Còn tôi thì chẳng biết phải nói gì nữa.

- Cậu có muốn uống chút gì không?

Cô bé chỉ tay về phía những cuốn sách được dựng trên cái chạn ăn. Tôi lắc đầu từ chối. Cổ họng tôi như nghẹn cả lại.

- Cậu còn nhớ đã hỏi tớ câu gì lúc chiều nay không?

Không. Tôi không nhớ gì nữa cả. Tôi cảm tưởng như mình là một con ruồi bị kẹt cứng trong đám tơ nhện. Thoạt nóng. Thoạt lạnh.

Ngoài kia, Dracusa vẫn đang theo dõi.

Hai mắt sáng như sao, Carmilla nhìn tôi chăm chăm. Tôi hết nóng, lạnh, rồi lại ấm...

- Cậu muốn thơm tởm cơ mà. Vậy thì làm đi!

Cô bé khép đôi mắt lại. Còn tôi tiến đến gần cỗ quan tài nhỏ. Ánh lửa từ những ngọn nến nhảy nhót trong gió, phản chiếu lên đôi má trắng tựa men sứ của cô bé. Đôi giày của tôi như thể nặng hai tấn vậy. Tôi không nhấc nổi chân lên nữa.

Carmilla trông như một cô búp bê.

Còn phía trên kia là Dracusa đang chờ đợi.

Môi tôi lướt qua má Carmilla. Làn da cô bé tỏa hương thơm của hoa cam. Tôi nhủ thầm trong

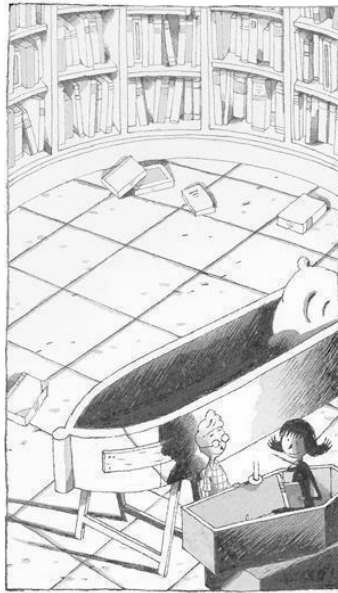
bụng: “Carmilla là một cái bánh ga tô và mình sẽ nếm nó.” Nhưng cô bé đã ngăn tôi lại.

- Không, không phải như thế. Cậu có yêu thật hay không đấy?

Tôi đỏ mặt, bối rối. Tại ông già Dracusa đang theo dõi trên kia. Tại cả Carmilla đang giăng lưới xung quanh tôi nữa.

Tôi thơm môi cô bé. Choáng váng. Đôi môi cô có vị xanh lam của mực pha bằng nước biển phương Nam. Rồi Carmilla cắn tôi một miếng để in tên cô lên da tôi.

Tôi nhìn cánh tay mình, lòng đầy ngờ vực. Cách đây chưa lâu, Dracusa đã cắn tôi, cũng đúng chỗ đó, để biến tôi thành một người hút mực. Tên ông khắc trên da tôi như một hình xăm. Vậy mà hôm nay nó đã bị xóa mất. Thay vào đó, là cái tên của Carmilla đang dần một rõ nét.

- Carmilla, cậu làm thế để làm gì?

- Để tất cả mọi người biết là cậu yêu tớ!

Đến lúc đó, Dracusa xuất hiện. Ông ta ngáp ngắn ngáp dài, nằm vào quan tài rồi ngủ ngay tức thì. Carmilla đắp chăn cao đến cằm Dracusa để ông khỏi bị lạnh.

- Bác tớ đấy. – Cô bé bật mí cho tôi biết. - Tớ đang ở nhờ nhà bác ấy.

Đêm hôm đó, tôi không ngủ lại cùng Carmilla. Chiếc quan tài của cô bé quá chật còn hầm mộ thì lạnh như băng. Rồi còn bố mẹ tôi nữa, bố mẹ sẽ lo lắng nếu tôi không về nhà.

Tôi băng qua thành phố trong đêm nhưng kí ức về mùi mực xanh trên môi Carmilla như soi tỏ con đường tôi đi, khiến quang cảnh sáng rõ như ban ngày.

Một lát sau, nằm trên giường mình, tôi ước sao những điều vừa xảy ra không phải là giấc mơ...

Chương sáu

Ăn sáng bằng ống hút đôi

SÁNG HÔM SAU, tôi và Carmilla cùng ăn sáng với nhau. Cô bé đã chế ra một cái ống hút hai đầu để chúng tôi có thể cùng nhau tu chung một cuốn sách.

Carmilla uống phần đầu câu còn tôi hút phần cuối câu. Khi cô bé chạy nhảy giữa đàn bò trên đồng cỏ thì tôi mệt đứt hơi.

Khi cô ngã thì tôi nhóm dậy. Nếu những người anh hùng hôn vị hôn thê của họ, thì tôi cảm nhận được vị của đôi môi Carmilla ngay trên miệng mình.

Chúng tôi đang đọc đến trang 40 thì...

- Hừm, hừm...

... vừa càu nhàu bác Dracusa vừa bước xuống từ cỗ quan tài vá chằng vá đụp rồi nhìn chúng tôi với vẻ trách cứ. Bác ta chỉ thích mỗi kiểu ống hút dành cho một người thôi. Đúng là một ông già ích kỷ.

- Bác đi đâu đấy? – Carmilla hỏi bác Dracusa trong lúc dừng lại lấy hơi trước khi uống tiếp.

Không ngoảnh mặt lại, bác Dracusa nói oang oang như sấm:

- Ta đi tìm một cái quan tài nhỏ cho cậu bạn trai của cháu... Như thế, nếu cậu ta quyết định trở thành kẻ hút mực như chúng ta thì cậu ta có thể ngủ lại đây. Chứ cứ nằm trên giường, dưới một mái nhà hiện đại, với đầy đủ lò sưởi và điện nước thì kinh khủng lắm! Chỉ nghĩ thế thôi cũng đủ làm ta sồn cả da gà lên rồi!

Nói xong đầu đó, bác Dracusa đi mất.

Carmilla nói với tôi:

- Với tớ thì ngủ trong quan tài hay trên giường thì cũng thế cả thôi.

Tôi thở phào mãn nguyện trước khi bắt đầu hút một cuốn sách khác có tựa đề: Ông khách kỳ lạ...

Cuốn này mới thật thơm ngon làm sao!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>